

Café Doodgewoon, 21 mei 2026

Het pad van natuurlijk sterven | Gastspreker(s): Robert te Pas, Geestelijk verzorger bij Willem. Hart voor Levensvragen en Leonie van Rijn, oncologie en palliatieve zorg verpleegkundige bij Sensire

Op de eerste zonnige (warme) lentedag, na een periode van regen, kwamen op 21 mei 2026 zo'n 15 bezoekers samen bij DWK activiteitenvereniging voor een interactieve bijeenkomst van Café Doodgewoon rondom het thema: *Het pad naar natuurlijk sterven*.

Onder begeleiding van sprekers Robert te Pas en Leonie van Rijn ontstond een open, verdiepende en inspirerende middag over sterfelijkheid, regie en de betekenis van afscheid nemen. Twee gegevens liggen vast in het leven: Je wordt geboren en je gaat sterven.

Met het gedicht "[Loslaten](#)" van Hans Stolp werd de toon gezet.

Al snel ontstonden gesprekken over hoe we in deze maatschappij omgaan met sterven en behandelen.

"Je wordt geboren en je gaat sterven."

"De maatschappij lijkt steeds meer gericht op lang doorbehandelen."

"Er mag aandacht zijn voor kwaliteit van leven én kwaliteit van sterven."

Leonie van Rijn vertelde vanuit haar (werk)ervaringen binnen de palliatieve zorg over gesprekken die verder gaan dan alleen medische behandelingen. Samen met Robert ging de dialoog over wensen rondom de plek van sterven, verlieservaringen en het "*tussenland*": de fase waarin iemand weet dat het leven eindig is, maar nog niet weet hoe of wanneer. Hoe geef je invulling aan deze tussentijd?

Er werd gesproken over angst, zingeving, rituelen, en de vier dimensies van palliatieve zorg: fysiek, emotioneel, sociaal en spiritueel. Ook kwamen vragen aan bod als:

- Wat kan ik verwachten in de stervensfase?
- Hoe houd je regie?
- Wat laat je achter; materieel én immaterieel?

De middag liet zien hoe waardevol het is om tijdig met elkaar in gesprek te gaan over wensen, grenzen en wat voor iemand écht belangrijk is.

"Welke keuze ook: het is niet goed of fout" "Praat met elkaar"

Dank aan alle aanwezigen voor de openheid, persoonlijke verhalen en mooie uitwisseling.

LOSLATEN

Loslaten wat je lief en dierbaar is,
Loslaten naar wie je hart uitging,
je doet het niet ineens.
Het is als het gaan van een lange, lange weg.
Een weg geplaveid met herinneringen,
met beelden van weleer en met emoties,
diep en scherp.
Al gaande ga je stap voor stap zien, hoe het was, echt was.
Je leert zien voorbij de buitenkant,
je ziet het verborgen patroon, het hoe, waarom.
Je ziet wat de ander toen bewoog,
je ziet, wat je toen, in het verleden niet kon zien,
omdat je er nog middenin stond,
deel was van het geheel.
Maar nu bij elke stap de afstand groeit,
nu ga je zien, begrijpen, aanvaarden.
Zo groeit het inzicht in wat was.
En pas wanneer je alles hebt gezien,
doorvoeld, wanneer je hebt begrepen
hoe het was, echt was
wanneer de tranen zijn gegaan, pas dan
eindelijk dan,
kun je de deur van het verleden sluiten
en ben je vrij en open voor
wat al zolang naar je toe wil komen:
Een nieuwe toekomst.

Hans Stolp